

نوجوانان دهه هشتادی و شوکهای روانی عظیم

عباس کاظمی

قائم مقام سازمان معلمان ایران

موضوعات زیادی است که برای تحلیل اتفاقات این روزها باید به بحث گذاشته شود اما برخی موضوعات اضطراری‌اند. برای اولین بار حجم عظیمی از بچه‌ها و نوجوانان زیر ۲۰ سال تجربه‌های اینچنین ناخوشایند را از سرگذراندند. اینکه این نسل با خشونت عریان جامعه‌پذیر خواهد شد و عواقب جامعه‌شناختی آتشی که در سالهای آتی خواهد داشت را به کناری می‌نهم. در این روزها با تعدادی از بچه‌های دهه هفتاد و هشتاد حرف زدم. اغلب از شجاعت دهه هشتادی‌ها می‌گویند من اما چیزهای دیگری هم دیدم. حجم عظیمی از خشونت که این بچه‌ها از سرگذراندند برای آنها قابل تحمل نیست. چیزی که دیدم بسیار بسیار مهم و حیاتی است.

خشم عمیقی که این بچه‌ها دارند با دیدن صحنه‌های خشونت چندبرابر شده است: یکی دماغش شکسته بود، دیگری آثار باتوم یا توپ پینتبال بر بدنش بود، یکی دیگر به قلب دوستش تیرخورده و تمام کرده بود و... اما در کنار دیدن حجم خشونت غیرقابل وصف؛ همگی روحی زخمی‌تر از جسمهای فرسوده‌شان داشتند. زخمهای جسمی خوب میشود اما رها کردن همکلاسی در حالی که با شوکر افتاده بود و برسرش ریخته بودند، دیدن تصاویر خون آلود خیابان، شنیدن فحشهای ناموسی و گاهی جنسی از گروههایی که انتظارش نمی‌رود و تجربه بازداشتگاه، هیچگاه از ذهن معصومان پاک نخواهد شد. جای گفتن ندارد این بچه‌ها الان در خود فرورفته‌اند، یا مدام گریه می‌کنند یا از خشم می‌خندند یا... از روانشناسان و روانپزشکان و مراکز درمانی تقاضا دارم به داد این بچه‌ها برسند. خانواده‌ها این بچه‌ها را به پزشکان و مشاوران معتمد بسپارند.

#اختصاصی سخن معلم